

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקע ♦ תהא שנה פוריה דשנה

שב"ק פרשת נח ה'תשפד

דברי אלוקים חיים מרן רבינו הגה"ק זיע"א

מובא (עץ הדעת טוב, תהילים קכד, פדר"א פל"ב) למה נקרא שמו ישמעאל שעתידין ישראל לצעוק צעקות גדולות בימיו ואז ישמע-אל ויענם

ומובא בדרשות חתם סופר (ח"ב דף שיב-ג) כיון שהמלחמה אתחלתא דגאולה - הנה אם נתפלל שישים ה' שלום בעולם, הנה אנחנו גולים וסורים נתונים בכבלי עוני ימים רבים, ושכינתא קדישא בגלות, והתורה מתמעט, ושמו הגדול מתחלל בעו"ה, ואם נתפלל על פדות נפשינו וגאולתינו - הנה מלחמה אתחלתא דגאולה היא... על כן העיקר להתפלל על הגאולה ולא נחוש למלחמה המתהווה עי"ז ובזכות עול התורה לא נירא בהמיר ארץ. (ועי' מנחת אלעזר ח"ד תשו' ה'ו, ס' אורות אלים (אות תכז) לבעל ה'פלא יועץ) ע"כ לכתחילה לבקש מלחמה אין זו דרכינו אבל אם אנו כבר במלחמה, נעתיר ונצטק צעקות גדולות, לישועתן של ישראל ולאקמא שכינתא מעפרא ולהגאולה האמיתית והשלימה.

אמרות פהורות מרבינו ה'אור אביגדור' זיע"א

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלוקים התהלך נח

ומפרש בעל הטורים נח לשמים, נח לבריות, נח לעליונים, נח לתחתונים. נח בעולם הזה ונח בעולם הבא.

וצריך להבין מדוע מובא בפסוק ג' פעמים **נח**. אפשר היה לכתוב "אלה תולדות נח, איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלוקים התהלך נח".

אפ"ל שכדי להיות צדיק צריך להיות נח למקום ונח לבריות, וכל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו. ישנם רבים שבין אדם למקום הם צדיקים גמורים, ומדקוקים בתפילין ומניחים רש"י ורבינו תם ושימושה רבה, וטובלים מידי יום במקוה, וכו' אבל עד בין אדם לחברו שם הם, לא מפרגנים, לא מעניקים, אין להם הכרת הטוב, וכו'.

מאידך יש אנשים שיש להם ארגוני חסד אדירים ובין אדם לחברו הם מאה, אבל בין אדם למקום כלום, לא שבת לא תפילין ולא צניעות!

אבל מה יעשה אם זה מתנגש לו וצריך להחליט מה יותר חשוב לכבד את הזולת או לשמור על האידישקייט, על כן הזכיר שוב את האלוקים התהלך נח.

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ

הרבנית **בינה מוזס** ע"ה

א"ח רבינו אביגדור ב"ר משה מקראלי זיע"א
בת הגה"צ יצחק צבי גרינוואלד זצ"ל

מאונגוואר סאניסלוי

יא"צ ז' חשון ומנו"כ בהר הזיתים

ת. ג. צ. ב. ת.

דברות קודש מרן רבינו עט"ר שליט"א

ותמלא הארץ חמס בפתח פרשתינו מתארת התורה במילים בוטות את דמותו המושחתת של דור המבול: "ותשחת הארץ לפני הא-לוהים ותמלא הארץ חמס" (בראשית ו', יא).

הביטוי "ותשחת הארץ" - משמעותו - קלקול והשחתה בכל התחומים המוסריים, אך מה פשר הביטוי: "ותמלא הארץ חמס" - ומה טיבו של 'חמס' זה?

רש"י מפרש: "חמס - גזל", ומקור הדברים במסכת סנהדרין שם: "אמר ר' יוחנן: בא וראה כמה גדול כוחו של חמס, שהרי דור המבול עברו על הכל, ולא נחתם עליהם גזר דינם, עד שפשטו דיהם בגזל. שנאמר: 'כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ' (ו', יג)".

אך יש לתהות, במה 'זכה' איסור גזל שבעטיו נחתם גזר הדין, וכי אין חטאים אחרים גדולים הימנו?

הרמח"ל ב'מסילת ישרים' בפרטי מידת הנקיות מביא את מימרת חכמים לפיה לא נחתם גזר דינו של דור המבול אלא על הגזל, והוא טורח להראות כיצד נפרסת מצודתו של איסור גזל על כל תחומי החיים ומשבשת את אורח החיים החברתי.

כך דרך משל, חושף הרמח"ל את איסור הגזל המצוי ב'הונאות קטנות' שבין המוכר והקונה, כגון יפוי הסחורה ופירכוסה, או החלתה בדרכי הונאה וכן את האיסור הטמון ב'גזל-זמן' של שכיר המתרשל במלאכתו, גם אם כוונתו לנצל את זמן עבודתו לעשיית מצוות... והוא מסיים את דבריו במילים נוקבות: "אמנם כללו של דבר, כמו שחמדת הממון רבה, כן רבים מכשלותיו, וכדי שיהיה האדם נקי מהם באמת, עיון גדול ודקדוק רב צריך לו, ואם ניקה ממנו ידע שהגיע למדרגה גדולה...".

אך דווקא אמר דברי הרמח"ל, על שכיחותו של איסור הגזל ועל הקושי להישמר מפניו, מחריפה התמיהה: מה נשתנה דור המבול מכל הדורות, הן אם נמצה את עומק דין הגזל לכל פרטיו ודקדוקיו, איזהו הדור שיוכל להמלט מפניו?

על כורחנו עלינו לומר שהגזל שבעטיו נגזר דינו של דור המבול, הינו גזל חמור וברוטלי, שהכינוי 'חמס' - יאה לו. וכך אכן מתרגם האונקלוס את המילה 'חמס' - "חטופין" - היינו חטיפה אלימה של רכוש ואולי גם של נפש, כחטיפת בנות האדם ע"י בני הא-לוהים, כמסופר בסוף פרשת בראשית (ו', ב). [ועיין באבן עזרא שרומז לכך, והשווה "וחטפתם לכם...מבנות שילה" - שופטים כ"א, כא].

ומפרש את הדברים גם הרמב"ן, כדלהלן: החמס - הוא הגזל והעושק, ורבותינו אמרו שעליו נחתם גזר דינם. והטעם - מפני שהוא מצווה מושכלת (הגיונית), אין להם בה צורך לנביא להזהיר, לפי שהוא רע לשמים ורע לבריות".

ובכל זאת, גם לאחר שהתוודענו לחומרת הגזל, עדיין קשה להבין, האם חמור הוא מעבירות כגון, גילוי עריות ושפיכות דמים שדין 'יהרג ואל יעבור'? ואפ"ל שירדה תורה לסוף דעתם שמתוך חמס של גזל עתידים הם להגיע לחמס של שפיכות דמים ולפיכך הקדימה וחתמה גזר דינם על הגזל לפני שתשחת הארץ לחלוטין.

הילולא דצדיקא

הגאון חכם רבי יהודה צדקה זצ"ל
ראש ישיבת פורת יוסף ובעל 'קול יהודה'
י"ב מרחשון תשנ"ב

חכם יהודה צדקה נולד לאמו שמחה ולאביו חכם שאול בעיר ירושלים בשנת תר"ע. בילדותו התחנך בתלמוד תורה בני ציון ולאחר מכן המשיך בישיבת פורת יוסף. בשנת תרצ"ד נישא לפהימה בטאט והתגורר בשכונת "גאולה". בשנותיו האחרונות עבר לגור בשכונת "בית ישראל".
בשנת תרצ"ז מונה על ידי חכם עזרא עטיה, שהיה רבו המובהק, למסור שיעורים בישיבת פורת יוסף, ובשנת תש"ל נתמנה חכם יהודה צדקה לראש ישיבת פורת יוסף.
חכם יהודה צדקה פעל להחזיר עטרה ליושנה, וידיו רבו לו כאחד החלוצים ביסוד רשת החינוך 'מעין החינוך התורני'. חכם יהודה צדקה העמיד אלפי תלמידים.
בשנת תשל"ט נפטרה אשתו ונשא לאישה את בתו של מימון סודרי שהיה השמש בישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה.
חכם יהודה צדקה נתבקש לישיבה של מעלה בי"ב בחשוון תשנ"ב ומנוחת כבודו בבית העלמין סנהדריה בירושלים.
חכם יהודה צדקה חיבר את ספר 'קול יהודה' - דרושים על פרשיות השבוע, חידושים על הש"ס ומאמרים.

איזה מילים מחק הרב מהמודעה ומדוע?!

מסופר על חכם ר' יהודה צדקה זצ"ל שנכנס לבית מדרש בירושלים להתפלל ערבית. כאשר הגיע אל לוח המודעות הניצב בכניסה, הוציא עט מכיסו ומחק כמה מילים מאחת המודעות.
ראו כך התלמידים ובדקו מה הרב מחק, והנה הם רואים שהרב קרא מודעה שבה היה כתוב "מבקשים שלא לדבר בעת התפילה ובקריאת התורה" והוא מחק את המילים "בעת התפילה ובקריאת התורה".
ניגשו התלמידים מיד אל הרב ושאלו מה ראה פסול בנוסח שנמצא בכל בתי הכנסת?
השיב להם הרב "ממודעה זו אפשר להבין שכל מה שמבקשים זה לא לדבר רק בקריאת התורה ובשעת התפילה, כאילו שבשאר הזמנים כן מותר לדבר. מי לקח את ההיתר הזה לדבר דברים בטלים שלא בזמן קריאת התורה והתפילה? אם יש צורך לדבר שיחת חולין, יעשה זאת מחוץ לבית הכנסת...!"
גל' מתיקות וערבות התורה

מזונותיו קצובים מר"ה ולא כספו או ממונו

קיצוצים בתקציב הממשלתי התנהלו באותם ימים ומחירי השווקים עלו.
הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל הלך בפרוזדור הישיבה פורת יוסף, ושמע שני אברכים צעירים המשוחחים על הקושי שעתיד לבוא עליהם מחמת עליית מחירי העגבניות הלחם והבשר, קושי של חיים.
פנה אליהם הגאון צדקה זצ"ל, ואמר הגמרא אומרת במסכת ביצה כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד ראש השנה, לא נאמר 'כל כספיו' - כל ממונו' אלא מזונותיו, הקצבה מהשמים היא על אוכל, לא על סכום כסף, אם המחירים ירדו מה יקרה, יהיה לכם פחות כסף, כי הגזירה היא על הלחם ולא על הכסף, ועתה שהמחירים עלו הכסף יתרבה, והלחם ישאר בכמות שנגזרה בראש השנה כאשר המחירים והקיצוצים לא מעלים ולא מורידים, עכ"ד.

סגולת חיים

כתב מרן הגר"ח מוולאזין: "ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו, ולא יעשו רושם כלל, כשהאדם קובע בלבו לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמתי ואין עוד מלבדו, ומבטל בלבו ביטול גמור ואיוו משגיח כלל על שום כח או רצון בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ב"ה, כן יספיק הוא ית' בידו, שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם".

"וזהו ענין 'עשה לך שרף', ואמרו בזמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם היו מתרפאין (ר"ה כט). רצונו לומר כשהסתכלו כלפי מעלה להנחש השרף והתבוננו כוחו הרע, עם כל זה בטלוהו מלבם ולא השגיחו על כוחו הנורא, ושעבדו לבם באמת לאביהם שבשמים בלבד היו מתרפאין" (נפש החיים).
בענין זה מסופר (הובא במרביצי תורה ומוסר), כשהגיע זמנו של מרן הגר"ח מבריסק להתייצב לעבודת הצבא הרוסי, נשקפה לו סכנה שיגייסו אותו לחיילות הצאר וישלחוהו לחזית האש, יעץ לו אביו מרן הגר"ח להגות ולקיים את דבריו של זקינים הגר"ח מוולאזין בנפש החיים (שער ג פרק יב), כי בעת שהאדם קובע בליבו כי אין עוד מלבדו ית', ומבטל ביטול גמור כל כח ורצון אחר בעולם, כי אז שום כח ורצון אחר בעולם זולתו ית' אין להם שליטה עליו כלל. - הודות לעצה זו, סיפר לימים מרן הגר"ח זצ"ל, עלה בידו להשתחרר מיד הצבא הרוסי.

חכמת חיים

מסופר על הגר"ר משה יצחק סגל ז"ל אב"ד טברג (הגאון התפארת ישראל על המשניות מזכירו כמה פעמים, ראה בועז מסכת כתובות פרק ג אות א ועוד), כי בעירו היו יהודים רבים מתפרנסים מסחורות שנמכרו ב"מכירות פומביות" גדולות שערכה הממשלה לסחורות שלא נפדו במכס. ויהי היום התמנה "פקיד מכס" ו"מנהל מכירות" חדש, והוא צורר ישראל טובא, והיה מחשב את ה"מכס" הרבה למעלה מן הקצוב בחוק - ובכך מעלה את מחיר הסחורות עד שלא השתלם לפדותן...
בצר להם פנו יהודי המקום לרבה, וביקשוהו כי יעוץ להם עצה כיצד יתגברו על מעללי הגוי הרשע. החליט הרב ללמדו לקח.
קרא הרב לאחד מסוחרי העיר ויעץ לו שיסע ל"פרוסיה" ויקנה מטען גדול של כפפות, שהיו סחורה מבוקשת ויקרה, וישלחנו לטברג בשני "משלוחים" שונים: משלוח ראשון - רק כפפות ימניות, ומשלוח שני - רק כפפות שמאליות... עשה האיש כמצוות הרב ו"יבא" משלוח עצום של כפפות...
כמוכן שה"פקיד" הטיל מכס עצום כדרכו, ומשלא הסכים היבואן לפדותה הוצע משלוח הכפפות ל"מכירה פומבית"... הלך היבואן עצמו למכירה... כשהחלו הדיונים אודות ה"סחורה", ביקש היבואן כי רוצה הוא "לבדוק בעצמו" את הכפפות.
נפתחו החבילות, ולפתע נפלטה זעקה מפיו: "אוי ואבוי, כל הכפפות שמאליות!!"..." מובן מאליו שאף אחד מן הסוחרים לא הסכים לפדות את הכפפות המוזרות הללו שאין מה לעשות בהם - והיבואן עצמו פדה אותם בפרוטות...
כשבוע לאחר מכן, הגיע "משלוח" נוסף של כפפות. נפתחו החבילות, והנה התברר כי הפעם כל הכפפות ימניות!! "פקיד המכס" כמעט אחזו השבץ, אבל ברירה לא היתה לו, והוא נאלץ לשחרר גם סחורה זו מבלי מכס, מכיון שאיש - מלבד היבואן - לא היה מוכן לקנות משלוח עצום של כפפות "ימניות"..."
כך אירגן הגר"ר משה יצחק סגל ז"ל מערכה מתוכננת, כשהוא מפתיע חדשים לבקרים את פקיד המכס הרשע, עד שנכנע והפסיק להציק ליהודי המקום ולגבות דמי מכס שרירותיים...
במחיצתם של גדולי הדור (עמ' 147)

עובדות חיים

נח איש צדיק תמים היה בדורתיו (ו, ט)

אחד מחסידיו של הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל, טרם עלותו על כסא הרבנות, נכנס אל רבו ובקש ממנו ברכה ועצה להצליח להנהיג את עדתו בשלום ושלוה, עד שלא יהיה לאף אחד מבני הקהלה תרעומת נגדו. אמר לו רבי יחזקאל: "על נח נאמר בתורה שהיה איש צדיק תמים, ובכל זאת אמרו חז"ל שיש הדורשים אותו לשבח ויש הדורשים אותו לגנאי. כי כל אדם שמכהן ברבנות ובתפקיד צבור ואין לו מתנגדים, פירוש הדבר שהוא עושה מלאכתו רמיה, מתנהג בחנופה ומאחז את עיני הבריות כדי לרכוש את לבם. אולם איש אמת שהצדק נר לרגליו, אינו נרתע ממתנגדים ואינו חושש מהם, אלא נושא בגאון את תפקידו בדרך התורה".

וישלח את העורב (ח, ז)

כשהציעו להגאון רבי צבי הירש ברלין זצ"ל את כיסא הרבנות בעיר ברלין, ביקש לשלוח לשם שליח שיברר את מצבה הרוחני של העיר. בתחילה אמר לשלוח לשם אחד ממקורביו, יהודי למדן וירא שמים, אך לאחר מכן חזר בו ושיגר יהודי מודרני קצת, 'משכיל' למחצה. הסביר רבי צבי הירש למקורביו: "אחרי המבול, כשרצה נח לדעת אם הרשעים אינם עוד, שלח תחילה את העורב ולא את היונה. כי היונה, בתומתה, לא הייתה מבחינה ברשעים, והללו גם היו מסתירים את רשעתם מפניה. ואולם בעורב יראו אחד משלהם ולא יעמידו פנים, וכך יכול דווקא העורב להביא חוות דעת נכונה..."

יום ולילה לא ישבותו (ח, כב)

רופא לא דתי ביקר פעם אצל הגה"ק ה"החפץ חיים" זיע"א. שאל אותו ה"חפץ חיים" איך אתה יודע שמחר תזרח השמש? ענה לו הרופא: הרי ידוע שבכל יום זורחת השמש, מדוע עלינו לחשוב שמחר לא תזרח השמש? אמר לו הח"ח לא בגלל זה חייבת השמש לזרוח, המחייב הוא, הפסוק בתורה "יום ולילה לא ישבותו", בתורה כתובה מציאות, ולכן לא יתכן שהשמש לא תזרח מחר.

ותמלא הארץ חמס (ו, י"א)

מבאר רש"י: חמס – גזל.

כל ימיו נזהר היה הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד, רבה של ירושלים, זהירות רבה בממון שאינו שלו כדי שלא להיכשל, חס ושלום, ולו במשהו מאיסור גזל... רבי יוסף חיים היה ממונה על קופה מיוחדת – אשר ממנה היו מסייעים לבני ירושלים להשיא את ילדיהם. כל אדם אשר היה זקוק לסכום כסף בכדי להשיא את ילדיו, קבל מן הקופה, סך של ארבע זהובים – סכום גדול מאד באותם הימים. פעם אחת, עמד רבי יוסף חיים עצמו להשיא את בתו, אולם לא רצה לקחת בעצמו מקופת העזרה. המתין רבי יוסף חיים, אולי שאר הגבאים הממונים יזכרו לתת לו את ארבעת הזהובים, אולם הדבר נשכח מלבם. משראה רבי יוסף חיים, שאינו מקבל עזרה, הלך ובקש הלוואה מאחד מעשירי ירושלים. העשיר שמח על שהזדמן לו לעזור לרב הנערץ, והלווה מיד את הסכום המבוקש. לאחר זמן נערכה החתונה ברוב עם. למחרת החתונה, נזכר אחד הגבאים בבהלה, כי שכחו לתת לרב את ארבעת הזהובים. רץ מיד הגבאי לבית הרב בקש את מחילתו, והגיש לו את הכסף. איני יכול לקחת סכום זה – אמר רבי יוסף חיים – מטרת הקופה היא כדי לעזור לחתן ילדים, ולא כדי להחזיר הלוואות...

ומוראכם וחיתכם יהיה על כל חית הארץ וגו' (ט' – ב')

מסופר על נכרי אחד שבא אל הרה"ק מרוזין זיע"א ואמר שהוא זוכר את הבעש"ט הקדוש זיע"א, כשהיה מתבודד על ההרים לפני התגלותו. וסיפר שהוא היה רועה שם את צאנו בסמוך אליו, פעם טרף דב שה אחד מן העדר, ויעצוהו חבריו שיפנה אל הבעש"ט שהתהלך שם כי איש קדוש הוא. ואמר לו הבעש"ט שכשיראה את הדוב, יאמר לו שישאל בן שרה ציוה שמיד יבוא אליו, וכן עשה, כשבא הדוב אל הבעש"ט, אמר לדוב: שכב על הקרקע, ונשכב על הקרקע ונתפגר, ואמר הבעש"ט לנכרי שיעשה לו מפרוותו מעיל ובבוא הזמן יבוא אליך יהודי בשם "ישראל" ותתן לו את המעיל, והראה הנכרי על מעילו שלבש שזהו מפרוות אותו דוב, ונתנה להרה"ק רבי ישראל מרוזין, ולאחר זמן קצר מת הנכרי. ונענה הרה"ק מרוזין ואמר: לא האריך נכרי זה ימים עד הנה, כי אם בכדי לספר סיפור זה, ואצל הבעש"ט הקדוש נתקיים הכתוב "ומוראכם וחיתכם יהיה על כל חית הארץ".

צרה תעשה לתיבה (ו' – ט"ז)

מסופר על האר"י הקדוש זיע"א, שהיה מתפלל בכוונה עצומה, ובפרט בימים הנוראים. שנה אחת הראו לו מן השמים, שיש יהודי אחד בעיר פלונית שהתפלל טוב יותר ממנו. נסע האר"י ז"ל לאותה עיר, קרא לאיש ושאל אותו, בן תורה אתה? השיב לו, לא. ולהתפלל אתה יודע? השיב לו, לא. שאל אותו האר"י ז"ל ומה עשית בימים הנוראים? השיב האיש, רבי, אפילו את כל הא"ב איני יודע, רק מאות א' עד אות י'. וכשבאתי לבית הכנסת, וראיתי שכל הציבור מתפלל בכוונה ובקול, ואני איני יכול להתפלל כלל, נשבר לבי בקרבי ואמרתי, א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י', רבש"ע, אתה תעשה מזה תיבות וצירופים כרצונך, ויעלו לפניך לריח ניחוח, כן אמרתי בלב נשבר, ובכל כוחי, וחזרתי חלילה. ודיבוריו של אותו איש פעלו בשמים יותר מאשר תפלת האר"י ז"ל.

שופך דם האדם (ט, ו)

הובא בדעת זקנים עה"ת: מעשה ברב אחד ששחט הרבה תינוקות בשעת השמד כי היה ירא שיעבירו אותם על הדת והיה רב אחר שכעס עליו וקראו רוצח והוא לא חשש והמשיך בעבודתו. ואמר אותו הרב אם אני צודק ימות הרב ששחט אותם במיתה משונה, וכן היה שתפסוהו גויים ופשטו את עורו ונתנו שם חול בין העור והבשר ואח"כ נתבטלה הגזירה ואם לא היה שוחט אותם התינוקות היו ניצולים.

קול קראלי 074-7962278

נעימות החיים

בניני חיים

סיפר הרה"ק רבי מנחם מנדל מויז'ניץ זי"ע בעל "צמח צדיק" מה שהעיד בפניו הרה"ק רבי צבי הירש מליסקא זי"ע בעל "אך פרי תבואה" - כיצד נעשה לחסיד, כי בימי עלומיו למד באחת הישיבות הגדולות, ורבותיו היו מאותם שלא נמנו על דגל החסידות, וכמובן שאף הוא היה כמותם. לאחר נשואיו התענה כמה ימים תענית הפסקה, ברצונו להשלים תענית משבת לשבת, אולם מאחר שהתענית הכבידה עליו ולא יכול היה ללמוד מחמתה, הלך ברגל לרבו. כשהגיע אליו התעלף מחמת חולשה, ורק בקושי רב נתעורר על ידי הרופאים. להפתעתו נפקחו עיניו ברגע אחד והחל להכיר על מצח בני אדם את מעשיהם הטובים והרעים, מובן שתלה זאת בזכות התענית, והחליט בנפשו לנסוע לגאליציא אל צדיקי הדור, על מנת לתהות על קנקנם, כפי שזכה להכיר את רבותיו, ראשי הישיבה בה למד, ועלה בידי לעמוד על טיבם ועל טיב חבריו. לראשונה שם פניו לראזלא אל רבינו יהודה צבי זי"ע (יו"ד ז' חשון) שהיה מפורסם בתור גאון, ולכן בחר בו להיות ראשון להכירו ולתהות על קנקנו בהסתכלות על מצחו. הפתעתו היתה עצומה, כי כשנתן שלום לרבינו, גער בו באמרו לו: "וכי אם אדם מתענה חצי הפסקה, כבר קנה עולמו בשעה אחת, להיות צופה נסתרות ולבקר מומם של צדיקים, לאט לך אברך יקר, ברגע אחד לא נעשים נביא!... ומיד הפסיק לראות מה שראה. ברם נוכח לדעת כי רבינו צופה ברוח הקודש, ושהה שם תקופה קצרה וקיבל תורה ויראת שמים מרבינו בחרדת קודש, משם נסע להרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, וברגע שדרכו רגליו על מפתן בית הצדיק, שאל אותו הרה"ק רבי מאיר: אמור נא אברך האם היטב כיבד אותך הרב מראזלא?... ואז נוכח כי גם בפרימישלאן שורה רוח הקודש, ומאז נתדבק בצדיקים רועי החסידות, עד עד שעלה ונתעלה כרבים ומאורם של ישראל.

(נפלאות הצדיקים)

רמזי חיים

"נח", ראשי תיבות ל'בטל ח'מאס'

השבוע פרשת נח מקווים שנצליח לבטל לגמרי קליפת החמאס מכל העולם, וסימנך "נח", ראשי תיבות: "ל'בטל ח'מאס", וזה יש כוח לכל יהודי בכל מקום שהוא לבטל החמאס לגמרי, על ידי שיתאמץ ביגיעת התורה ותפילה ומצוות ומעשים טובים, ובזה יתעורר רחמים גדולים ושמירה עצומה על כל ישראל. ויתקיים מה שכתוב "ומלאה הארץ חמס", היינו שיתמלא כל הארץ באדמה את כל מחבלי החמאס ללא רוח חיים ב"ה. [ראה בתרגום אונקלוס שכתב: ומלאה הארץ חמס וגו' - אתמליאת ארעא "חטופין" מן קדם עובדיהון בישיא, והא אנא מחבלהון", רמז על החטופים והמחבלים ודו"ק] בשורות טובות לעד

בברכת כהנים באהבה כעתירת

גמליאל הכהן רבינוביץ

מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס "גם אני אודך"
ו"פרדס יוסף החדש" על המועדים.

בדורותיו (ו, ט)
ברש"י: ויש דורשים אותו לגנאי. ללמדנו שצדיק אף שיש עליו התנגדות אין זה אומר שיש בו פגם, כי גם נח שהתורה העידה עליו שהוא צדיק 'יש דורשים אותו לגנאי'.

(הרה"ק רבי אריה לייב משפאלי זצ"ל)

קץ כל בשר בא לפני (ו, יג) "קץ כל בשר" זה יום המיתה. אומר הקב"ה: יום המיתה בא לפני בטענה שאין איש זוכר אותו וחושב על הדין הצפוי, וההוכחה - "כי מלאה הארץ חמס".

(כלי יקר)

ויבא נח אל התבה מפני מי המבול. וברש"י: אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין שיבא המבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים.

ותמוה איך יאמר על נח כזאת, ויש לפרש דהנה אמרו ח"ל (נדה ל): דאפילו כל העולם אומרים לך צדיק אתה תהיה בעיניך כרשע.

ושאל רבינו הקדוש מלובלין זי"ע דמה יעשה האדם אם הקב"ה בעצמו יאמר לו צדיק אתה, הרי אז מוכרח להאמין בעצמו שהוא צדיק. ויען הרה"ק ואמר שאך ברגע זו שהוא שומע מפי הקב"ה שהוא צדיק, באותה רגע בלבד יאמין כן, אבל אח"כ שוב יהא בעיניו כרשע שמא גרם החטא. והן הן דברי רש"י, אף נח שהקב"ה בעצמו אמר לו כי אותך ראיתי צדיק, "מקטני אמנה היה", מאמין באותה רגע ששמע מפי הקב"ה, אבל אח"כ שוב לא היה מאמין שהוא צדיק ושינצל מהמבול. לכן נשאר בחוץ עם כל בני דורו עד שדחקוהו המים אל התיבה

(קדושת ציון)

צהר תעשה לתיבה (ו, טז)

מובא בספה"ק והובא בקדושת לוי כמה פעמים, שכל דבר תלוי במחשבה, ובמחשבה לבד אפשר להמשיך, וכ"ש בדיבור, ועי"ז ממתיק ומהפך, וכגון מצר"ה רצ"ה ומנג"ע ענ"ג וכדו', וזהו הכח בשעת התפילה שצריך לעלות בו מעולם לעולם כידוע. ועי"ז אמר צה"ר תעשה לתיבה, פי' שתאיר לדיבור התפילה ע"י תורה, ועי"ז מהפך מתיבת צר"ה לצירוף צה"ר.

(חוקי חיים)

וירבו המים וישאו את התבה וכו'

איתא בגמרא (תענית ז.) אין מים אלא תורה, לרמז מה שכתוב בספה"ק שילמד אדם קודם התפילה ואז סגולה שיכווין בתפילתו כדבעי ותעלה התפילה למקומה, וזה נרמז כאן בכתוב, 'וירבו המים' אם הרבה בלימוד התורה שנקרא מים, ואח"כ התפלל אז 'וישאו את התבה' התיבות שאומר בתפילתו, 'ותרם מעל הארץ' יעלו תיבות התפילה מן הארץ ויתקבל לעילא.

(הרה"ק מליסקא)

מאות כבר נושעו! ומה איתך?
רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931
באימייל: 3118494@gmail.com

לעילוי נשמת

הרבנית רייזל רוט ע"ה
בת הרב שמואל אהרן זצ"ל
נלב"ע יז טבת ה'תשפ"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק אביגדור זי"ע
בן רבינו משה זי"ע
מקראלי
נלב"ע שב"ק בראשית א' חשון תשנח

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלב"ע יב כסלו תשפא
ת. נ. צ. ב. ה.

